

Citation:

J.H. Waszink, Levensbericht F.H.R. Solmsen, in:
Jaarboek, 1991, Amsterdam, pp. 163-164

Friedrich Heinrich Rudolf Solmsen

4 februari 1904 – 30 januari 1989

Friedrich Heinrich Rudolf Solmsen werd geboren te Bonn op 4 februari 1904 als zoon van de hoogleraar in de Indo-Germanistiek Felix Solmsen. Hij begon de studie in de Klassieke Letteren aan de universiteit te Bonn in 1922 en zette deze voort in Heidelberg in 1924 en vervolgens in Berlijn, waar hij in 1928 promoveerde met als promotor Werner Jaeger op een proefschrift getiteld *Die Entwicklung der aristotelischen Logik und Rhetorik* (gepubliceerd in 1929). Hij bleef daarna in Berlijn als Privatdozent en publiceerde in 1931 *Antiphonstudien: Untersuchungen zur Entstehung der attischen Gerichtsrede*. In 1932 trouwde hij met Liselotte Selzer, zijn leerlinge aan de Berlijnse universiteit. De familie Solmsen was joods; omstreeks 1934 emigreerde hij, zijn vrouw, zijn broer en zuster naar Engeland. De familie was betrekkelijk welgesteld en kon het grootste gedeelte van het bezit uit Duitsland meenemen. Om de kans op een benoeming in Groot-Brittannië of de Verenigde Staten te vergroten promoveerde Solmsen ten tweeden male in Cambridge in 1936: zijn dissertatie werd na uitbreiding gepubliceerd als zijn boek *Plato's theology*.

Met een deel van zijn familie emigreerde Solmsen in 1937 naar de Verenigde Staten. Tot 1940 doceerde hij filosofie aan het Olivet College in de staat Michigan. Daarna verhuisde hij naar de Cornell University, waar hij assistant professor was in 1940–1944, associate professor tot 1947, en full professor tot 1962. Hij was Head of the Classical Department van 1953–1962. Hij was zeer actief en zeer bevriend met zijn collega's James Hutton en Harry Caplan, beide vooraanstaande classici.

In 1962 accepteerde hij een positie aan het Institute for Research in the Humanities aan de universiteit van Wisconsin te Madison. Hij nam ontslag uit deze positie in 1974 en verhuisde naar Chapel Hill, in North Carolina, waar hij in 1975-1976 een seminarium over Plato voor gevorderde studenten leidde en verder met enkele studenten klassieke teksten las. Hij stierf op 30 januari 1989.

Zijn gezondheid was zijn leven lang ietwat wankel: hij liep moeilijk en leed aan artritis en jicht en aan een nierziekte. Niettemin reisde hij graag, zowel naar Europa als in Amerika. Hij was 'visiting professor' aan de universiteiten van Frankfurt, Kiel, Bonn, Heidelberg en St. Andrews. Hij had eredoctoraten van Kiel en Bonn en was lid van verschillende academies. Als buitenlands lid van onze Akademie publiceerde hij vijfmaal een Mededeling, waarvan hij er twee op een vergadering voordroeg.

Zijn belangrijkste studiegebieden waren: de vroege Griekse poëzie, vooral Hesiodus en Aeschylus, de Griekse filosofie, de klassieke retoriek en de Latijnse elegie, waar hij bijzonder succesvol was in de interpretatie van Tibullus. Zijn

belangrijkste werken zijn, behalve de reeds genoemde *Hesiod and Aeschylus* in 1949, *Aristotle's System of the Physical World* (1960), *Aisthesis in Aristotelian and Epicurean Thought* (1961), *Intellectual Experiments of the Greek Enlightenment* (1970), en *Isis among the Greeks and Romans* (1979). Hij verzorgde de uitgave van Hesiodus voor de Oxford Classical Texts (1970) waarvoor hij een prijs kreeg van de American Philological Association. Tenslotte zijn van hem drie delen 'Kleine Schriften' gepubliceerd (I en II in 1968, III in 1982).

Het bovenstaande levensbericht, geschreven door J.H. Waszink, werd na diens plotselinge overlijden op zijn bureau aangetroffen. (J.C.M. van Winden)